

VIII. Milosrdenství a světlo naděje

Dnešního dne končí Rok zasvěceného života, a zároveň je svátek Uvedení Páně do chrámu, který je dnem pro oslavu zasvěceného života v církvi, jenž je znamením naděje budoucího věku. Obrazem zasvěceného života je postava Simona a Anny, o nichž vypráví dnešní evangelium (Lk 2, 22-40). Do chrámu chodilo mnoho rodičů s dětmi, avšak rozpoznat, že dítě, které nesli dva „obyčejní“ mladí rodiče Josef a Maria, je Spasitel, byli schopni pouze Simeon a Anna. Z vnějšího pohledu se Ježíš, Maria a Josef neodlišovali od druhých, víme, že žili chudě, dokonce neměli kde v Betlémě bydlet. Simeon a Anna však viděli „dál“. Schopnost rozpoznat je předpokladem toho, abychom mohli uskutečnit milosrdenství. Ježíš o této vlastnosti mluví zvláště v Matoušově evangeliu (Mt 25, 40), kde uvádí podobenství o posledním soudu. Lidé, kteří konali dobro druhým, rozpoznali v „potřebném“ svého bližního, toho, kdo potřebuje pomoci, tzn. hladového, který potřebuje najíst, žíznivého, který potřebuje napít, cizince, který potřebuje přijetí, nahého, který potřebuje obléci atd. Ježíš se ztotožňuje s každým potřebným, takže potom na konci věku při posledním soudu se tito lidé diví: *„Pane, a kdy jsme tě viděli hladového, nahého..“* A Ježíš říká: *„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších (tj. nejpotřebnějších) bratrů, pro mne jste udělali (tzn. mě jste udělali).“* Pro konání milosrdenství je tedy nezbytné mít schopnost rozpoznat toho „nejpotřebnějšího“. Ne všichni, kdo žádají, křičí, jsou ti nejpotřebnější, ve smyslu těch, kdo potřebují nejvíce pomoci. Často jsou těmi nejchudšími, skutečně hladovými, žíznivými ti, kteří ve skrytosti a skromnosti nesou kříž vlastního života a ani o tom nemluví, nežádají pomoc, podobně jako chudá vdova v evangeliu, která ještě vhodila poslední svou minci do chrámové pokladnice (srov. Mk 12, 38 -44). Vraťme se však k postavám Simeona a Anny. Jsou nám příkladem právě v tom, že dokáží rozpoznat v lidském dítěti Spasitele, tedy vidí to, co jiné lidské oko nevidí. Každé povolání k zasvěcenému životu je prorockým hlasem Boha. Anna se jako mladá vdala, žila 7 let v manželství a potom zasvětila svůj život Bohu, modlila se neustále v chrámě, tento zbožný zasvěcený život žila asi 62 let. A podobně Simeon, *„člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý“*, pravděpodobně byl ve vysokém věku, protože se modlil: *„nyní můžeš propustit svého služebníka“*. Rozpoznání ovšem nezávisí na pokročilosti věku, ale na schopnosti očekávat Pána, žít pro něho. Ten, kdo žije pro Pána a dává mu svůj každodenní život jako Simeon a Anna, ten je oním prorockým hlasem a má oči, které vidí za horizont lidského chápání a lidského poznání. Vidí svým pohledem a svým bytostným prožíváním do věčnosti.

Simeon a Anna, měli dar povolání a žili ho, byli proto schopni rozpoznat v Dítěti Ježíši Spasitele a díky jejich daru mohli i ostatní poznat, že dítě, které má v náručí Maria, je Spasitel. Toto je podstata zasvěcené osoby, která svým bytím pro Boha ukazuje, zjevuje světu Boha, žije už nyní „novým životem“, životem nebe a ukazuje druhým na sobě, že je ještě jiný život a věčné hodnoty, nikoli jen ty pomíjivé. Papež František při setkání se zasvěcenými osobami řekl: *„Proroctví znamená říkat, že existuje něco pravdivějšího, krásnějšího, většího a lepšího, k čemu jsme povoláni všichni.“* Proto, abychom mohli být tím „proroctvím“, je nezbytné, abychom žili v blízkosti Boha. Kdo je zasvěcený Pánu, je zasvěcen nikoli proto, aby se oddělil od lidí a žil si v pohodlí, ale proto, aby se přiblížil a porozuměl všem lidem – křesťanům i nekřesťanům. Problémům, soužením každého člověka a spouště věcem, které lze chápat jedině tak, že se člověk stane bližním, tedy blízkostí. A prvním bližním je chudý, nemocný a starý člověk, což může být i člen vlastní rodiny, komunity. Všimněme si, že Simeon a Anna žili plně zasvěceným životem, byli neustále v blízkosti Boha, byli v chrámě, ale přitom byli blízko každému člověku. A proto mohli poznat v Dítěti Ježíši Spasitele. Zasvěcená osoba, která se uzavře do „sterilního života“, „inkubátoru svých představ“ o zasvěceném životě, není blízko lidem, nemůže být ukazatelem věčných hodnot, ani ukázat na to, kdo je „potřebný“ a ztrácí svou identitu prorockého hlasu ve světě.

Sterilní život zasvěcené osoby má za následek i duchovní neplodnost, protože vede k beznaději. Svátý otec přiznal, jak ho rmoutí pokles povolání a rozlehlé kláštery se stárnoucími komunitami. V této situaci vyvstává pokušení, které protiřečí naději – tedy pochybnost o tom, že Pán vše řídí, a náрек nad neplodností zasvěceného života. Řekl doslova: *“Některé kongregace se uchylují k pokusu „umělého oplodnění“. Co dělají? Berou všechny! Ale jistě, jen pojd' a ty také... A uvnitř pak nastávají problémy. To nelze! Přijímání vyžaduje serióznost. Je třeba dobře rozlišovat, zda je dané povolání pravé, a pomoci mu v růstu. Myslím, že se musíme více modlit, abychom překonali ono pokušení ztráty naděje, které nás vede k neplodnosti. Musíme se neúnavně modlit.“* ... jako Simeon a Anna. (Audience papeže z 1. 2. 2016; <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=23199>).

Tato výzva zní aktuálně zvláště dnes, kdy se ukončuje Rok zasvěceného života. Neúnavná modlitba za povolání, je odkaz tohoto roku i do budoucna.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>